

РЕШЕНИЕ

№ 4915

гр. София, 16.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **4995** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], [населено място], чрез адвокат Т. срещу решение /без номер/ от 08.04.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 14991/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 3 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-2204304/23.04.2012 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място].

С оспореното НП на касатора на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1500 лева, за неизпълнение на законово задължение, регламентирано в същата норма, във връзка с чл. 11, ал. 5 от Наредба № РД-07-2 за условията и реда на провеждане на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, наричана по-надолу за краткост Наредбата.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че при провеждането на административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, което е опорочило процесното НП.

Инвокирани са доводи, че АУАН и съставеното въз основа на него наказателно постановление не са съставени в съответствие с разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Според касатора на негов представител не е връчен екземпляр от акта, което е нарушило правото му на защита. Посочва се, че неизпълнението на описаното в АУАН и НП законово задължение представлява маловажен случай и следва да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

По време на проведеното по делото открито заседание касаторът се представлява от адвокат Т., която поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са постъпили допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрисконсулт З., която оспорва жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде оставена без уважение.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя и свидетеля по съставянето на акта. Първоинстанционният съд е приел, че на 20.03.2012 г. длъжностни лица при Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място] извършили проверка по спазване на трудовото законодателство във [фирма], [населено място], при която било установено, че дружеството в качеството си на работодател не е извършило начален инструктаж на В. Н. Л., постъпила на работа на 13.03.2012 г. - нарушение на чл. 11, ал. 5 от Наредбата. Описаното обстоятелство е констатирано след преглед на Книгата за начален инструктаж по безопасност и здраве при работа.

За неизпълнението на законовото задължение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-2204304 от 26.03.2012 г.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в НП нарушение е осъществено наистина, поради което го е потвърдил.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен, чрез изпращане на съобщение на 09.04.2013 г., получено от пълномощника му адвокат Т.. Жалбата е подадена чрез пощенски оператор на 23.04.2013 г., видно от поставеното клеймо върху лицевата страна на приложения към преписката пощенски плик, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релеванти за спора обстоятелства, излагайки

съответстващи на установените факти мотиви. Направените правни изводи не се опровергават от доводите, изложени в касационната жалба. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Показания са разгледани в съвкупност с останалия доказателствен материал. Заключениета на СРС се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН и фактическите констатации, описани в него не са в противоречие със събраните по делото гласни и писмени доказателства. Не се установява твърдяното в жалбата нарушение на административно-производствените правила. Върху приложения към преписката екземпляр от АУАН е направено саморъчно удостоверяване на връчването му, чрез подписа на управителя на дружеството и полагане на отпечатък от мокър печат на същото.

Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи. В случая няма основание за прилагане на благоприятната разпоредба на чл. 415в от КТ, защото нарушението не е отстранено незабавно.

Неоснователно е и искането за прилагане на чл. 28 от ЗАНН.

За да се приеме, че едно деяние или неизпълнение на законово задължение е маловажно, следва да се прецени каква сфера на установения ред на държавното управление то засяга, т.е. степента на обществената му опасност, данните за личността на нарушителя и какво наказание е предвидено за това нарушение.

Степента на обществена опасност, на едно и също административно нарушение е в пряка връзка с развитието на обществените отношения, които то накърнява, в даден исторически момент. Това означава, че тя не е нещо неизменно, поради което съобразно характера на това деяние и неговото отрицателно значение за държавното управление, линията на наказателната политика ще се насочи, към налагането на по-строги или по-леки наказания. Именно видът и размерът на наказанието се явяват проекция на тази политика. Те са функция на значимостта на нарушението за реда на държавно управление и степента му на обществената опасност.

В конкретно разглеждания случай работодателят не е изпълнил задължението си да инструктира постъпилия на работа работник за спазване на условията по безопасност на труда, за което е предвидена имуществена санкция в размер от 1500 до 15 000 лева. Това наказание, изразяващо се в засягането на имуществената сфера на сочения за нарушител, е със значителен размер в сравнение с повечето наказания, предвидени в други закони. Очевидно волята на държавата е насочена, не само към това да предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред, но най-вече към въздействие и предупреждение на други лица да не вършат подобни нарушения, предвид на значимостта на засегнатите, посредством нарушението, обществени отношения. В случая е необходимо да се прецени същността на обществените отношения, които са охранявани с нормата на чл. 413, ал.2 от КТ. Законодателят е преценил, че инструктажът и другите действия от страна на работодателя, свързани с безопасните условия на труд са от особена важност, защото засягат безопасността на човешкото здраве и живот.

Неизпълнението на законовото задължение е установено безспорно от събраните писмени доказателства.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 08.04.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 14991/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 3 състав.

Решението е окончателно.